

fyrir at knýta vinabond um landamark, skapa fatan fyrri umstøðum og korum hjá øðrum og við at kena soleiðis okkara sjonarring, tær gera okkum meiri tolerant og heil menniskju. Tíverri er altíð nakað av óndsinni blandað upp í áhugan fyrri kapping, hvør minnst ikki til orðini Heyzel stadion ella Sheffield ítróttarvøllurin t.d.,

men sum frálíður standa tibetur eftir felagsgleðirnar og gleðin við at góðtaka onnur og við at kena seg sjálfvan góðtiknan. Luttøka í ítrótti har tú ert ein av mongum, og har tú lærir, at úrslit røla tú, tá tøk verða tikin í felag, ger teg eisini meira skikkaðan samfelagsborgara, og luttøka í kapping gevur tær møguleika fyrri at

gerast fyríðomi, og kenna nøgd við tað. At vit so heilt naturliga koma inn á spurningin, sum ofta verður havdur á lofti, elítan contra fjeldarítróttini, tað gerst so ikki við, men vit kunnu bara sláa fast her, at hesi tingini ikki eru andsagnir, men partar av somu sök, og sjálvandi eru baðir partar líka neyðugir.

Annars er ólavsekán, onkur vil siga tibetur, so nogv annað enn ítróttur, og soleiðis eigur tað eisini at vera, tí júst henda samantvinnan av ítrótti, dansi, gudstænastu í Havnar kirkju, sangi, sjónleiki, tingsetuni sum byrjar o.s.fr. ger ólavsekuna til nakað serligt, og henda serliga dóm eiga og skulu vit altíð royna at varðveita, tað semir seg fólki í mentaðum landi, tí ta verður ólavsekán altíð meir enn ein vanlig bygðella býarstevna, men kann harafturimóti vísa á røtur, sum ganga heilt aftur í forna miðöld. Alt hetta

søguliga við Ólavi kongi og veruliga uppruna ólavsekurnar liggur ógvuliga fjart í huganum hjá vanligu feroyinginum í dag. Men harafturimóti hava vit feroingar eina fasta hugmynd um, hvat ólavsekán er í innihaldi, og tí formi, sum vit hava kent hana síðani aldamótíð. Vit hava upplivað hetta sum børn saman við foreldrum við barnanna opna og glaða sinni, vit hava upplivað ólavsekuna sum ung, við tí serligu gleði og spenningi í brósti, sum hoyrir livsins vári til, og kansak enn tá funnið okkum máka fyrri livið her, og nú eru vit miðaldrandi og enn halda vit, at ólavsekán eigur nakað nýtt at bjóða uppá hvørja einastu ferð, tey eldru minnst aftur á farnar ólavsekur, har ein hitti gamlar vinir og kenningar her í Havn, sum tey kanska enn liva upp á og minnst aftur á í takksemi. Tað, sum hevur sermerkt ólavsekuna

gjøgnum farnar tíðir hevur verið, at alt hennara innihald hevur verið so feroyskt og heimligt — nakað sum viðkom hesum fólki sum her býr. Nú er alt óðrvisi, ferðastreyturin úr øllum áttum hevur ongantíð verið so stórur sum nú, og serliga sýnist ólavsekán at vera sera goður lokkumatur hjá fremmandamanninum — alt gott at siga um hesi fremmandu, men lat tey ikki megna at taka støði undan tí, sum vit skilja við eina um eg so má siga feroyska ólavseku — hon er okkara tjóðarhátíð fyrst og fremst og eigur at vera tað. Og lat okkum í hesum tíðum hvar so mong dæpur skýggj hómast á luftini, vísa, at her býr gott fólk í goðum landi.

Annars voni eg at vit faaa nakrar hugnaligar og skemtigarsamar dagar saman her í uppskryddu, deiligu Havn, har alíð hevur verið høgt til loftið o vilti tí veggja, voni somuleiðis at sundurlyndið í feroysku tjóðini verður lagt til viks hesar dagarnar, meðan felagsupplivili og goð felagsminni vera tað sum eftir stendur, tá avfjarad er aftur 30. juli. Við hesum orðum lýsi eg ólavsekuna 1989 at vera setta. Takk fyrri.

